

[Per Hækkerup.]

om, at erhvervene ikke ville være i stand til at klare lønstigningerne. Når det er situationen, synes jeg nok man må have lov til at spørge oppositionens partier, hvad de egentlig mener med at ville give regeringen ansvaret for, at disse lønstigninger er foregået. Hvis oppositionen mener, at regeringen skulle have forhindret det — og det må vel være en sådan betragtningssmåde, der ligger bagved, når der tales om, at regeringens økonomiske politik er brudt sammen som følge af indkomststigningerne — må man unægtelig spørge sig selv: hvordan mener oppositionen dette skulle være sket, og hvilke forslag har oppositionen stillet i retning af at gennemføre en forhindring af disse indkomststigninger? Da det primære var de selvstændige erhvervsdrivendes indkomststigninger, må man først spørge: hvordan havde oppositionen forestillet sig at regeringen skulle gribe ind her?

Det mest nærliggende og den klassiske vej ville vel have været, at man, så længe man har et erhvervsliv, der kræver en fri prisdannelse, havde ladet indkomststigningerne finde sted, men derefter inddraget dem til fordel for samfundet i form af højere skatter, men det er ikke mit indtryk, at det har været oppositionens politik i årene 1959-60 at foreslå en højere beskatning, dækkende byerhvervenes selvstændige erhvervsdrivende. Hvis man skulle have grebet ind over for lønmodtagernes indkomststigninger, måtte det have betydet, at regeringen eller det høje ting på forhånd skulle have tilsidesat arbejdsmarkedets parters ret til fri forhandlinger og skulle have gjort det med det for øje at forhindre de lønstigninger, som vi faktisk har set. Jeg tror ikke, at mange, i hvert fald ingen på denne side af salen, som jeg repræsenterer, finder, at det havde været ønskeligt, at man på den måde havde forhindret, at lønmodtagerne havde fået deres part af den velstandsstigning, som allerede var en kendsgerning i byerhvervene, og jeg tror, at de fleste vil tvivle om, at det havde været praktisk muligt. Men hvis det er tilfældet, er oppositionens tale om regeringens ansvar på dette område ikke rimelig tale, og den modsvares i hvert fald ikke af initiativ eller forslag fra oppositionens side.

I tredje omgang kom reguleringen af

tjenestemændenes lønninger med gennemførelsen af de 40 overenskomstportioner. Heller ikke i dette tilfælde kunne man konstatere, at oppositionen mente at måtte modsætte sig den indkomststigning for tjenestemændene, som var en refleks, kan man måske sige, af den almindelige indkomststigning, som havde været gældende for byerhvervene; men hvis man ikke ville det, er det heller ikke ud fra dette synspunkt rimeligt og rigtigt, at oppositionen vil lægge ansvaret for indkomststigningerne på regeringen.

I fjerde omgang kom landbrugsforliget. Her kan man sige, at det måske var urimeligt af regeringen at imødekomme landbrugets ønske om også at få del i velstandsstigningen i samfundet. Jeg skal ikke bestride, at der i mit parti har været stor diskussion om både størrelsen og omfanget af den indkomstregulering, som det høje ting for nogle få minutter siden tog endeligt standpunkt til, men jeg vil dog gerne sige, at oppositionen, som i sidste omgang svang sig op til at sige: stemmer ikke, da det drejede sig om at gennemføre en lovgivning, som i hvert fald betyder en indkomstforøgelse for det danske landbrug på et sted mellem 400 og 450 mill. kr., jo i hvert fald ikke har tilkendegivet, at det, landbruget fik, var for meget. De forslag, oppositionen har stillet under forhandlingerne om landbrugsforliget her i tinget, har tilsigtet at give landbruget en indkomststigning med lidt andre midler end nu gennemført, men af en størrelsesorden, som formentlig har været omkring 100 mill. kr. mere end det, landbruget nu får. Hvis det altså har været uforsvarligt af regeringen at gennemføre en sådan indkomststigning, er oppositionen ikke den rigtige til at bebrejde regeringen det, fordi man selv ønskede endnu større indkomststigninger for landbruget.

I femte omgang fik vi den foreløbige regulering af folke- og invalidepensionisternes pension, og også her godkendte oppositionen jo, at denne forhøjelse skulle finde sted.

Hele den forskydning hænger altså, understreger jeg, igen sammen med den økonomiske fremgang. Hvis man vil bebrejde regeringen, som dog ikke kan have det formål at standse den økonomiske fremgang i samfundet, at den har foretaget handlinger, som